

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουμταί ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσιν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρέπει αἱ κυρίαὶ νὰ ἀναγινώσκωσι πολὺ;—Τὸ ἐν Παρισίοις Διεθνὲς Συνέ-
δριον τῶν γυναικείων ἑταιριῶν (ὑπὸ κ. Σοφίας Λινάρ.).—Ἡ Δίξια (ὑπὸ δος
Ἀθηνᾶς Σιγανού).—Ἐν ὄνειρον —Ἡ Ἀφροδίτη (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιά-
δου).—Τὰ μικρὰ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος καὶ τοῦ ὕπνου (ὑπὸ μητρὸς παι-
δαγωγού).—Ἡ καλλιτεχνικὴ Ἐσπερίς τῆς κ. Ἀθηνᾶς Σερμεῆτη.—Θέατρον
Κωμωδιῶν.—Ἐκθεσις μονογραφημάτων καὶ καλλιγραφημάτων.—Ποικίλα.—
Βιβλία.—Ἐπὶ τοῦ καταδύκου Γερωντάρη.—Κερδισθέντα εἶδη λαχείου.—Ἀλ-
λογογραφία.—Συμβουλαί.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΠΡΕΠΕΙ Αἱ ΚΥΡΙΑΙ ΝΑ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩΣΙ ΠΟΛΥ;

Ἡ ἀνάγνωσις ἀποτελεῖ ἀληθῆ εὐτυχίαν, προφυλάττουσα ἡ-
μᾶς ἀπὸ κακῆς συναστροφῆς, καὶ ἀπὸ διασκεδάσεως ἐπιζη-
μίους. Παρέχει ὑπομονὴν εἰς τὸν ἐπὶ ἐναγωνίου κλίνης καθη-
λωμένον ἀσθενῆ. Στεγνώνει ἀνεπαισθῆτως τὰ δάκρυα τῶν δυ-
στηχῶν. Βοηθεῖ εἰς τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ὃν διάγομεν μα-
κρὰν τῶν φιλητάτων μας. Διασκεδάζει τὸν ταξειδιώτην ἐκ τῆς
μακρᾶς τοῦ ταξειδίου του ἀνίας. Εἶναι τέλος ὁ ἀριστος παρη-
γορος ἐν ταῖς δυστυχίαις καὶ ὁ εὐλικρινέστατος καὶ διασκεδα-
στικώτατος φίλος ἐν τῇ χαρᾷ.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν πονηρῶν πνευ-
μάτων—ἀτινα κατὰ τὰς τότε δοξασίας, εἰς στενάς διετέλουν
μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος σχέσεις—μετεχειρίζοντο ἓνα κώδινα,
ἐν βιβλίον καὶ ἐν κηρίον. Σήμερον ἐν καλὸν βιβλίον καὶ ἐν κη-
ρίον ἀρκεῖ.

Ἄφοῦ δὲ κατ' ἀρχὴν ἡ ἀνάγνωσις τοιαῦτα παρουσιάζει
πλεονεκτήματα, διατὶ νὰ τίθεται κἂν ἡ ἐρώτησις ἐὰν αἱ γυ-
ναῖκες πρέπει νὰ ἀναγινώσκωσι πολὺ; Ἐὰν τοῦτο ταῖς παρέ-
χει εὐχαρίστησιν, ἐὰν ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀναγινωσκομένων εἶναι
κατάλληλος, ἐὰν δὲν θυσιάζωσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὥρας προ-
φορισμένας δι' ἐπιείγουσαν ἐργασίαν τοῦ οἴκου, διὰ μόρφωσιν
καὶ ἐπίβλεψιν τέκνων, ἐὰν τέλος οὐδεὶς φυσιολογικὸς λόγος τὰς

ἐμποδίζει, διατὶ δὲν θὰ ἀναγινώσκωσι πολὺ, ὅσον καὶ οἱ φι-
λαναγνώσταί ἐκ τῶν ἀνδρῶν.

Τίς δύναται νὰ διεκδικῆ πρὸς τὴν γυναῖκα τὸ δικαίωμα
νὰ πλουτίζῃ τὸν νοῦν της, νὰ καλλιεργῇ τὴν διάνοιάν της, νὰ
αὐξάνῃ τὰς γνώσεις της, νὰ καθίσταται εὐάρεστος ἐν συνανα-
στροφαῖς, διαχέουσα τὸ ἄρωμα μορφώσεως ἀρτίως ἐπιτελε-
σθείσης ἐκ τῶν ἀνά τὰ καλὰ βιβλία σταχυολογουμένων γνῶ-
σεων;

Ἡ ἐρώτησις λοιπὸν δὲν διετυπώθη ἡμῖν, ὡς ὄφειλε, ἀφοῦ
ἀδιαφιλονεικῆτον εἶναι ὅτι αἱ γυναῖκες δικαιοῦνται καὶ ὀφείλουσι
νὰ ἀναγινώσκωσι. Ἄξιον ἰδιαιτέρως μελέτης καὶ συζητήσεως
εἶναι τὸ περὶ ἐκλογῆς καταλλήλων ἀναγνωστικῶν βιβλίων θέμα.

Καὶ ἐν τούτῳ πρωτεύει πάντοτε ἡ σκέψις: πρέπει αἱ κυ-
ρίαὶ καὶ δεσποινίδες νὰ ἀναγινώσκωσι μυθιστορήματα; Ἀ-
παντῶμεν καταφατικῶς: ἀρκεῖ ἡ ἀναγινώσκουσα μυθιστορή-
ματα νὰ καταβάλλῃ ἴσην προσοχὴν πρὸς ἐκλογὴν συγγραφέως,
ὄσῃν καὶ πρὸς ἐκλογὴν φίλης. Ὅταν ἡ ἐκλογὴ εἶναι ἐπιτυχῆς,
τότε ἡ ἀνάγνωσις μυθιστορήματος μᾶς μεταφέρει εἰς βίον ἰθα-
νικόν, διασκεδάζει τὰς θλίψεις καὶ πικρίας μας, μᾶς γνωρίζει
τὰ ἦθη καὶ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων
καὶ τῶν διαφορῶν λαῶν, ἐνισχύει τέλος τὰς δυνάμεις τῆς φαν-
τασίας, εἰς ἣν καὶ μόνῃν ὀφείλομεν ἀξιοσημείωτον μέρος τῶν
εὐχαριστήσεων καὶ ἀπολαύσεών μας.

Βιβλίον καλόν, εὐχαριστοῦν τὸν ἀναγινώσκοντα εἶναι πάν-
τοτε ὠφέλιμον, διότι διασκεδάζον καὶ τέρπον διδάσκει ἐν ταῦτῳ
καὶ ἡ τοιαύτη διδασκαλία ἀποφέρει καρποὺς ἀφθονωτέρους πά-
σης ἄλλης.

Ἄλλ' ἐνῷ ἄπειρον καλὸν μᾶς προξενεῖ ἡ ἀνάγνωσις τοιού-
των ἔργων, ἀκαταλόγιστων κακῶν πρόξενοι γίνονται τὰ κακὰ
βιβλία, τὰ κακὰ μυθιστορήματα.

Κακὸν δὲ χαρακτηρίζεται πᾶν ἔργον, οὕτινος ἡ ἀνάγνωσις
μᾶς ἐμπνέει ἀπογοήτευσιν καὶ ἀποστροφὴν κατὰ τῶν ἀγῶνων
καὶ τῆς πάλης τῆς ζωῆς, ἢ σκληρύνει τὴν καρδίαν μας διὰ

ψευδοσοφισμάτων, η χαρακτηρίζει τα ἐγγλήματα και τὰς κακακὰς πράξεις μετ' ελαφρότητος, η ἔμπνεει σκέψεις ἀγενεῖς και ἐξεγείρει πάθη φαῦλα και ποταπά.

Ἐπειδὴ ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συμβαίνει, ὥστε τὰ κακὰ βιβλία νὰ διαδίδονται και ἀναγινώσκονται περισσότερο, διὰ τοῦτο ἢ πρὸς ἀνάγνωσιν τὰς δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ σήμερον ὡς μέγας παράγων τῆς προόδου και τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀφοῦτοι οἱ πλείστοι και αἱ πλείσται γινώσκουσι νὰ ἀναγινώσκωσι, πικρατρεῖται ἄρα ἐν ταῖς κοινωνίαις και ἀνάλογος αὔξεις τῶν καλῶν και ἀγαθῶν ἀνθρώπων; Ἡ ἐπιστήμη και ἡ σοφία, ἃς εὕρισκε τις παρ' ἄλλων φιλοπονουμένας ἐν τοῖς βιβλίοις, τὸν ἀπαλλάττουσι τοῦ κόπου νὰ μελετᾷ και βασιανίζῃ τὸν νοῦν του. «Δὲρ δυράμεθα, λέγει ὁ Σωκράτης, οὔτε νὰ ἐρωτῶμεν τὰ βιβλία, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀξίωμεν ἀπαρτήσεις παρ' αὐτῶν. Ἄρα τὰ βιβλία δὲρ μὰς διδάσκουσι».

Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς εἶναι βεβαίως κἄπως ὑπερβολική, ἀλλὰ περιέχει και δόσιν ἀληθείας, δι' ὅσους οὐδὲν ἄλλο θέλουσι νὰ μάθωσι, εἰς οὐδὲν ἄλλο πιστεύουσιν, ἢ εἰς ὅ,τι ἀναγινώσκουσιν εἰς τὰ βιβλία, οἷας δῆποτε ἀβεντικότητος και ἂν εἶναι ταῦτα. Ἐκ τῆς κακῆς ταύτης συνηθείας προκύπτει ὅτι καταδικάζομεν τὰς ἰδίας ἡμῶν πνευματικὰς δυνάμεις εἰς ἀκηδεῖαν, σκεπτόμενοι διὰ τοῦ πνεύματος ἄλλων και βλέπουσαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

ΤΟ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

Τὸ Συνεδριον τοῦτο ἔχει πληρεστέραν και γενικωτέραν σημασίαν πάντων τῶν προκηθέντων αὐτοῦ. Ἦδη πᾶσαι αἱ μέχρι τοῦδε διεστῶσαι και ἀντιφερόμεναι πως γυναικείαι ἐν Γαλλίᾳ ἀδελφότητες ἠνώθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συγκαλέσασαι ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦτο και πᾶσαν ξένην δρῶσαν και ἀγωνιζομένην ὑπὲρ τῆς ἐν γένει βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς γυναικός.

Λυπηρὸν ὅτι μόνον δι' ἀντιπροσώπου μετέχετε αὐτοῦ, ἐνῶ τόσοσιν ὡραίαν ἀνάμνησιν ἐτηρήσαμεν πᾶσαι τῆς θερμῆς και εὐγλώττου συμμετοχῆς σας ἐν ταῖς συνεδρίαις τοῦ 1889, ὡς και τῆς καταπειστικῆς δυνάμεως τοῦ λόγου, μετ' οὐ ὑπεστηρίζατε πᾶν ζήτημα ἀφορῶν εἰς τὴν πρόδον τοῦ φύλου μας.

Ἡ ἔνωσις ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν. Ἡ σημερινὴ ἐπιτευχθεῖσα και οὕτω ἐπίσημος ἐκδηλωθεῖσα ἔνωσις πασῶν ἡμῶν θὰ ἔχη, ἐλπίζομεν, ὡς ἀποτέλεσμα τὴν τροποποίησιν πολλῶν ἄρθρων τοῦ Ναπολεοντείου κώδικος, δι' ὧν μόνος ὁ ἀνὴρ μέχρι τοῦδε δι' ἐαυτὸν εἶχεν ἐπιφυλάξει πᾶν προνόμιον, ἐσιθάλλων εἰς τὴν γυναῖκα ἐπαχθέστατα βάρη, καταθλιπτικὰ καθήκοντα, οὐχὶ ὅμως και ἀνάλογα δικαιώματα.

Σήμερον ζητοῦμεν τὴν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἰσότητα. Ἀφοῦτοι αἱ εὐρωπαϊκαὶ κοινωνίαι ἐπολιτίσθησαν, ἡμεῖς θεωρούμεθα ἀνήλικες, κατώτεροι τοῦ ἀνδρὸς. Τὸν ζυγὸν τοῦτον τὸν ἄδικον πρέπει ἀφαιρετικῶς νὰ ἀποτινάξωμεν, διότι ὑπ' αὐτὸν οὐδεμία πρόοδος, οὐδεμία βελτιώσις ἐν τε τῷ οἰκογενειακῷ και κοινωνικῷ βίῳ.

Ἡ Γαλλία, ὡς ὁμολογοῦσι και οἱ ἐξοχώτεροι αὐτῆς ἄνδρες, ὡς αὐτὸς ὁ κ. Ἰούλιος Σίμων ὠμολόγει ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Συνεδρίου μας πρὸ τριετίας, — πρὶν ἢ ἐκδώσῃ τὸ τόσοσιν ἀντιφατικὸν σύγγραμμά του «Ἡ Γυνὴ τοῦ XX αἰῶνος» — ὑπολείπεται πολὺ τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἐν τῷ ζητήματι τῆς γυ-

ναικείας χειραφετήσεως. Ἡ Ἀγγλία ἀπὸ τοῦ 1882 παρέσχεν εἰς τὴν ἔγγαμον γυναῖκα ἐλευθερίας πολλὰς. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπετράπη εἰς τὰς ἀγγλίδας τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, ὡς και τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγωνται μέλη πάντων τῶν συμβουλίων τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδευσεως. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν δὲ αἱ ἀγγλίδες ἔχασαν τὸ δικαίωμα τῆς καθολικῆς πολιτικῆς ψηφοφορίας μόνον δι' ἑπτὰ ψήφων, ὅπερ θεωρεῖται ὡς πληρεστάτη νίκη.

Αἱ γυναῖκες τῆς Δανίας ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ἔχουσι και αὐτὰ δικαίωμα ψήφου κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, ὡς και αἱ γυναῖκες τῆς Αὐστρίας. Ἐν Ἰταλίᾳ ἀφῆρσαν ἡδὲ ἐκ τοῦ κώδικος τοῦ περὶ γάμου ἄρθρου τὴν τρομερὰν λέξιν: ὑποταγή. Ἀνάλογα δὲ δικαιώματα και προνόμια ἀπέκτησαν αἱ Ῥωσίδες, αἱ Ῥουμανίδες, αἱ Φιλλανδαὶ και αἱ Νορβηγίδες.

Ἐν Γαλλίᾳ μένομεν μόνον με τοὺς ἀγῶνας μας μέχρι σήμερον. Μόλις κωπορθώσαμεν δι' ἐπιμόνων ἐνεργειῶν νὰ ἔχωμεν δικαίωμα ἐκλογῆς ἐν τοῖς ἐκπαιδευτικῶν συμβουλίοις, και συμμετοχῆς τῶν ἐμπόρων γυναικῶν ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν ἐμποροδικῶν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ γενικὸν τοῦτο συνέδριον τῶν γυναικείων ἐταιριῶν θὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τῆς Βουλῆς και τῆς Γερουσίας ἀρκετὴν ἐπιρροήν, ὅπως ἱκανοποιήσῃ ἐπὶ τέλους τὰς δικαιοτάτας ἀξιώσεις τοῦ ἡμίσεως τῆς Γαλλίας πληθυσμοῦ.

Παρίσιος

Σοφία Λινάρ.

Η ΛΙΖΑ

Καθημένη πρὸ τοῦ μικροῦ παιδικοῦ γραφείου τῆς Ἡλιζίνης, ἐπλήρου βραδέως τὸν χάρτην δι' ἀβεθείας παιδικῆς γραφῆς, στρέφουσα ἐνταυτῷ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαβραῖον και ἀνήσυχον βλέμμα πρὸς τὴν θύραν. Ἡ ἀνησυχία αὕτη ἐφαίνετο ταρασσουσα τὸν κύκλον τῶν ἰδεῶν τῆς, ὅ ἐκ τῆς γραφίδος τῆς δὲ τότε παραγόμενος θροῦς διεκόπτετο, ἐνῶ ἡ μικρὰ ζῦουσα τὸ μέτωπόν τῆς και δάκνουσα τὰ ἄκρα τῶν ροδίνων και παχουλῶν δακτύλων τῆς προσεπάθει ἀνυπομόνωσ νὰ συναθροίσῃ και πάλιν τὰς ἰδέας τῆς.

Βαθυμδὸν και κατ' ὀλίγον στενοχωρία ὑπερτάτη ἐφάνη καταλαβοῦσα τὸ παιδίον. Αἱ παρειαὶ τῆς ἐγένοντο κατέρυθροι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐκρυσταλλοῦντο ἐν εἰδει ἀδαμάντων δάκρυα, ἄτινα ἐπιπτον βραδέως, μονοτόνωσ, σιωπηλῶσ ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀναλύοντα τὴν νωπὴν ἐπι μελάνην εἰς ἰσχροῦσ κυκλοτερεῖς κηλίδας.

Καίτοι δ' ἐκλαῖεν ἐν σιγῇ, τὸ στόμα τῆς ὅμως διεστέλλετο εἰς μειδίωμα τρυφερόν. Ἡ μικρὰ καρδία τῆς δὲν διετέλει ὑπὸ τὴν ὀμίχλην καταγιγίδος, τούναντιον ἐφαίνετο ἀνακουριζομένη ὑπὸ τὴν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίπτουσαν ἀφθόνως δρόσον.

Ἦδη πᾶσα ἀνησυχία ἐξέλιπε. Αἱ φλέξεις συνωθοῦντο ὑπὸ τὴν γραφίδα τῆς, ἥτις ἀδεξίως διηρμήνευεν οὕτω τὴν ὑπερχειλιζούσαν ἰδεῶν διάνοιάν τῆς. Ἐγέλα ἡ γλυκεῖα παδίσση, ἐγέλα και ἐνταυτῷ ἔκλαε γλυκύτατα δάκρυα.

Ἐσκυμμένη, με τοὺς χρυσοῦσ βοστρύχους ἐρριμένους ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ὅποθεν τοὺς ἐτίνασε πρὸς τὰ ὀπίσω με ἀνυπόμονον τῆς κεφαλῆς ἀνατροπὴν, ἡ Λιζίνα ἤνοιγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν σφιγκτοκεκλεισμένην ἀριστερὰν χεῖρά τῆς, ἐξ ἧς προέκυπτε μικροσκοπικὴ φωτογραφία, ἣν ἔφερε μέχρι τῶν χειλέων τῆς. Ἐκ τοῦ στοργικοῦ βλέμματός,

μετ' οὐ ἠτένιζε πρὸς τὴν μικρογραφίαν ἐκείνην, ἐκ τῆς ἀπονεμομένης αὐτῇ θωπέας ἐγενῶντο ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ παιδίου αἰσθήματα, ἄτινα τὸ ἐνέπνεον νὰ γεμιζῇ νέας και πάλιν ὀλοκλήρους σελίδας.

Ἡ Λιζίνα ἦτο ἐνεαέτις μόλις. Ἐξῆ πλησίον τῆς μητρός τῆς, ὡραιότητος νεαρῆς γυναικός, ἥτις τόσοσιν εἶχε θυμασθῆ και λατρευθῆ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν αἰθουσῶν, ἀλλ' ἥτις σήμερον ἐξῆ κἄπως μακρὰν τοῦ κόσμου ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ ἀπουσία αὕτη ὑπέκρυπτε χωρισμὸν σιωπηλόν, προκύψαντα ἐξ ἀγνώστου τοῦλάχιστον αἰτίας. Καίτοι ἡ κ. Μ. ἠγάπα πολὺ τὰς διασκεδάσεις και τὸν κόσμον, δὲν εἶχεν ὅμως δώσει ποτὲ σοβαρὰν αἰτίαν κκολογίας, οὐδὲ σκιά δὲ δυσφημίσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ συζύγου τῆς εἶχε ποτὲ σκοτίσει τὸν ὀρίζοντα τῆς τιμῆς αὐτοῦ. Ἀσυμφωνία μόνον διαθέσεως και χαρακτῆρος εἶχε παρατηρηθῆ εἰς τὰς μεταξὺ τῶν δύο συζύγων σχέσεις.

Ὁ κ. Μ. ἦτο ἀνὴρ με πνεῦμα ὑπέροχον και σοβαρὸν ἐπιδοδόμενος εἰς σπουδὰς ἐμβριθεστάτας. Τούναντιον ἡ νέα σύζυγός του εἶχε τὴν ἐλαφρὰν τῶν αἰθουσῶν ἀνατροπὴν, θεωροῦσα ὡς ἀποκλειστικὸν τοῦ βίου σκοπὸν τοὺς χοροῦσ, τὸ θέατρον, τὴν ἱππασίαν, τὰς πλουσίας ἀμφιέσεις, τὴν καλὴν τράπεζαν και τὸν μέχρι μεσημβρίας ὕπνον.

Κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ γάμου των ἔτος, ὁ κ. Μ. ἀληθῶσ ἐρωτευμένος με τὴν ὁμολογουμένησ καλλονῆσ σύζυγόν του και ἀποδίδων τὴν ελαφρότητα τοῦ χαρακτῆρός τῆς εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τῆς, παρέβλεπε και μετὰ συγκαταβάσεως ἔκρινε τὸν ἐκδοτον βίον, εἰς ὃν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπεδίδετο. Ὅτε ὅμως βραδύτερον ἡ ἐπελθοῦσα ἐγκυμοσύνη τῆς τὴν ὑπεχρέωσε νὰ ἀπομακρυνθῆ τοῦ ταρχώδους βίου τῶν αἰθουσῶν, ὅτε διήρχετο μετὰ τοῦ συζύγου τῆς τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἐσπέρας, τότε οὕτος ἐκ τῶν κατὰ μόνας συνδιαλέξεων των ἐνόησε τὴν κενὴν ἐντελῶσ ἀνατροπὴν τῆς, ἣν τέως ὑπέκρυπτε τὸ ψευδὲσ βερνίκωμα στοιχειώδους μορφώσεως.

Χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἀποθαρρυνθῆ οὗτος ἀνέλαβε νὰ διαμορφώσῃ τὸ πνεῦμα και τὴν καρδίαν τῆς συντρόφου του, ἔργον, εἰς τὸ ὅποσον ἐκείνη ἐλαχίστην ἐπεδείξατο προθυμίαν, ὅτε μὲν χασμαμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὡραίου φιλολογικοῦ ἔργου, ἄλλοτε δὲ πάλιν κλείουσα τὸ στόμα του διὰ θωπέας, ὁσάκις οὕτος τῇ ὑπεδείκνυε μετὰ γλυκύτητος και στοργῆς τὰ μετ' ὀλίγον καθήκοντά τῆς ὡς μητρός.

Ὅσάκις ὁ κ. Μ. ἔμενε μόνος με τὰς σκέψεις του, ἀνεγνώριζε μετὰ λύπης ὅτι ἡ ἀναμόρφωσις τῆς γυναικός του ἀπέβαινε ἀδύνατος, ἐμέμφετο δ' ἐνδομύχως τοὺς συγγενεῖς τῆς, οἵτινες οὐδόλωσ ἐμερίμνησαν κατὰ τὰ παιδικὰ τῆς κόρης ἔτη νὰ μορφώσωσι καταλλήλως τὸ πνεῦμα και τὴν καρδίαν τῆς.

Ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν δύο συζύγων καταφανῆσ δυσἀρεσκεία προέκυπεν ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῆς κ. Μ. ὅπως θηλάσῃ τὸ θυγάτριόν τῆς. Ἐνῶ ἐκείνος τῇ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον και στοιχειώδες καθήκον τῆς ὡς μητρός, ἐκείνη ἀντέτασεν ἐπίμονον ἄρνησιν, διᾶσχυριζομένη ὅτι τὸ θήλασμα θὰ τὴν ἐκράτει δεσμίαν παρὰ τὸ λίκνον τοῦ τέκνου τῆς και θὰ κατέστρεφε πρόωρα τὴν καλλονὴν τῆς. Τέλος ἐφάνη ἐνδόσασα εἰς τὴν ἐπίμονον τοῦ συζύγου τῆς ἀπαίτησιν, ἀλλὰ συνενόησε τότε κρυφίως μετὰ τοῦ ἱατροῦ τῆς, ὅστις ἀπεφάνθη κατηγορηματικῶσ ὅτι ἡ ὑγεία τῆς κ. Μ. διέτρεχε κίνδυνον, ἐν ἧ περιπτώσει αὕτη ἐπέμενε νὰ θρέψῃ διὰ τοῦ ἰδίου γάλακτος τὸ τέκνον τῆς.

Ὁ ἀτυχῆσ Ῥογήρος ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ τεχνάσματος τούτου, μὴ θέλων νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς δήμιος, ἐνόησεν ὅμως κάλλιστα τίς εἶχεν ὑπαγορεύσει τὴν συμβουλὴν ἐκείνην τοῦ ἱατροῦ.

Ἐκτοτε ἔχασε πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τροποποιήσεως τῶν διαθέσεων και συνηθειῶν τῆς συζύγου του. Ἦναγκάσθη νὰ τὴν ἀφῆσῃ ἐλευθερὰν νὰ διασκεδάζῃ, ἐνῶ αὐτὸς ἀφιερῶθη ὡς και πρότερον εἰς τὰς προσφιλεῖς του μελέτας. Κατὰ τὰς μακρὰς ἐσπερίδας, ἃς διήρχετο μόνος, ἐνῶ ἐκείνη μετέβαινε εἰς τὰ θέατρα ἢ εἰς τοὺς χοροῦσ μετὰ τῶν συγγενῶν και φίλων τῆς, ὁ νέος πατὴρ ἐκλείετο μετὰ τοῦ μικροῦ θυγατρίου του, τοῦ ὀποῖου τὸ παιδικὸν πνεῦμα προσεπάθει νὰ ἐξεγείρῃ καταλλήλως. Ἐπεθύμει διακαῶσ, ὅπως τὸ τέκνον του καταστῆ ἀληθῆσ γυνὴ, ἀξία σύντροφος ἀνδρὸς με καρδίαν, σύζυγος τέλος και μητὴρ καλή.

Ὅταν δὲ ἡ στιγμή τῆς κατακλίσεως τῆς μικρῆς ἔφθανε, τότε ὁ Ῥογήρος ἐτοποθεῖται αὐτὴν μόνος του εἰς τὴν κλίνην τῆς, και ἀπομακρύνων τὴν τροφὸν ἔμενε πλησίον τῆς, κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του τὰ παχοῦλά χερᾶκια τῆς, μέχρις οὐ ὁ ὑπνος διέκοπτε τὴν στοργικὴν τοῦ παιδίου φλυαρίαν. Ἀπεσύρετο τότε σιγὰ, σιγὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀφίων τὴν χωρίζουσαν τὰ δύο συνεχόμενα δωμάτια θύραν ἀνοικτὴν, και προσέχων και μακρόθεν ἐτι εἰς τὸν ἤσυχον ὕπνον τῆς.

Ἡ Λίζα ἐμεγάλωνεν οὕτω. Ὁ πατὴρ τῆς ἀνέλαβε τὴν ἀνατροπὴν τῆς και τοῦ παιδαγωγὸς ξένη εἶχε ταχθῆ πρὸς τοῦτο, ἐκλεχθεῖσα παρὰ τῆς μητρός τῆς κόρης. Ἐπεφύλασεν εἰς ἑαυτὸν και μόνον τὴν καλλιέργειαν τῆς νέας ταύτης διανοίας, τῆς φιλοστόργου ταύτης καρδίας.

Ἀλλὰ και ἡ Γιζέλη ἐνίοτε εἶχε λαμπρὰς ἐκλάμψεις στοργῆς πρὸς τὸ θυγάτριόν τῆς. Ἀφοῦ τὴν ἐγκατέλειπε ἐπὶ σειρὰν ὅλην ἡμερῶν, αἶφνης κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετώδους ἀγάπης, κατέρωγων αὐτὴν με τὰ φιλήματα τῆς, τῆς ἠγόραζε πολυπληθῆ παίγνια, τὴν ἐνέδευεν ὡς κούκλαν και ἔπειτα ἐκ νέου τὴν ἐλησμόνει, τὴν ἠμέλει, τὴν ἐγκατέλειπε.

Ἀφ' ἐτέρου τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ κ. Μ. τῷ εἶχον ἦδη ἐξασφαλίσαι ἐπιζήλον θέσιν ἐν τοῖς φιλολογικοῖς κύκλοις τῆς πρωτεύουσῆς, ἠναγκάζετο λοιπὸν νὰ ἀπουσιάζῃ συνεχέστερον. Ἐπιστρέφων ὅμως οὐδέποτε κατεκλίνετο πρὶν ἢ ἀσπασθῆ τὸ τέκνον του.

Ἐσπέραν τινὰ ἐπιστρέφων ἐκ φιλολογικῆς τινοσ ἐσπερίδος εὔρε τὴν κλίνην τοῦ τέκνου του κενήν. Ἐκρυσσε παρευθὺσ ὀρμητικῶσ τὸν κώδωνα, ἐμψανθίσασα δ' εἰς τὴν πρόσκλησίν του ἡ παιδαγωγὸς τῷ ἐγνώρισεν ὅτι ἡ κυρία εἶχε παραλάβει μετ' ἑαυτῆς τὴν μικρὰν εἰς τὸ θέατρον.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπανῆλθεν ἡ σύζυγός του, εὔρε δ' αὐτὸν ὄρθιον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῆς θερμάστρας τοῦ δωματίου και ἀναμένοντα τὴν ἐπιστροφήν τῆς. Ὁ ἀνὴρ τὴν φορὰν ταύτην ὀμίλησεν ὡς κύριος. Ἐδήλωσε σαφῶσ ὅτι δὲν ἐπέτρεπε διὰ τὸ τέκνον του τοιαύτας παραλόγους συνηθείας, διέταξε δ' ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι μὴ ἐξέρχεται ἡ μικρὰ ἄνευ τῆς ἀδείας του.

Ἡ Γιζέλη ἐξάνεστη. Τὰ ἐπὶ τοῦ τέκνου των δικαίωμάτων ἦσαν κοινὰ. Ἦτο κόρη τῆς ἐπὶ τέλους ἡ μικρὰ και ἡ θέσις τῆς ἦτο πάντοτε πλησίον τῆς μητρός τῆς.

— Τῆς μητρός τῆς; Ἐγὼ γίγυεν ὁ Ῥογήρος. Καὶ ὀνομάζεσθε μὴτὴρ σεῖς; Καὶ νομίζετε ὅτι τὸ τέκνον μου θὰ ἀνατραφῆ

ώς σεις, κατά τὰς ιδέας καὶ τὰς ἀρχὰς σας ; ὄχι τοῦτο δὲν θὰ γίνῃ ποτέ ! Ὅχι τὴν προτιμῆσά νεκρῶν ! Ἐντεῦθεν ὁ σύζυγος εὔρεν αἰτίαν νὰ ἐκθυμῶν, πᾶσαν τὴν ὀργὴν του, πᾶσαν τὴν ὑπερπληροῦσαν τὴν ψυχὴν του πικρίαν διὰ τὸν ἀβίωτον βίον ὃν διῆγεν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη. Ἐκείνη πελιδνὴ, ὠχρὰ, ἀπὴντα εἰς τὰς πικρὰς λέξεις καὶ φράσεις μετ' αὐθαδείας σχίζουσα τὰ τρίχαπτα τῆς πολυτελοῦς ἐσθῆτός της καὶ ἀποφυλλίζουσα τὰ ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς κόμης της ἄνθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ῥογήρος ἔθετε τὰς βάσεις διαζυγίου, ὅτε αἰφνης ἡ πτώσις μεγάλης Τραπεζίης, εἰς ἣν εἶχε καταθέσει τὰ κεφάλαιά του τὸν ἀφῆκε πτωχόν, ἀνευ ὀβολοῦ. Ἡναγκασμένος νὰ ζητήσῃ δημοσίαν τινὰ θέσιν πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν οικονομικῶν του, δὲν ἠδύνατο νὰ παραλάβῃ μεθ' αὐτοῦ τὸ τέκνον του. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ἀπηλπισμένος, ἐγκαταλείπων τὸ τέκνον πλησίον τῆς μητρὸς.

Ἀπὸ διετίας ἤδη ἀπουσίαζε καὶ κατὰ τὴν μελαγχολικὴν ταύτην ἡμέραν τῆς 31ης Δεκεμβρίου διὰ δευτέραν φορὰν ἡ Λίτσα ἐσκέπτετο, ὅτι τὸ νέον ἔτος θὰ ἦρχετο χωρὶς ὁ πατὴρ της νὰ δεχθῆ καὶ τῇ δώσῃ τρυφερὰς θωπιείας καὶ φιλήματα ὡς ἄλλοτε. Διὰ τοῦτο μὲ καρδίαν ἀλγοῦσαν, ἀλλ' ἠγχιαριστημένη, διότι ὁ πατὴρ της θὰ ἐβλεπε, ὅτι δὲν τὸν ἐλυσμόνησε, τῷ ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην μετὰ τὸς στωργίης.

Ἡ Γιζέλη, καθ' ἣν ὥραν ἡ κόρη της ἔγραφε τὴν πρὸς τὸν πατέρα της ἐπιστολὴν ἐρρέμαζεν παρὰ τὴν θερμὴν ἐστίαν τοῦ δωματίου της. Βαθυμδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὁ ρευμασμός της ἀνῆρχετο ἀνὰ τὸ παρελθόν, καθιστῶν μελαγχολικωτάτας τὰς στιγμὰς τοῦ δύνοντος ἤδη ἔτους. Ἀπὸ τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ συζύγου της ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχεν αἰσθανθῆ μείστην ἀποθάρρυνσιν καὶ ἀπογοητεύσεις, αἰτίνας τῇ παρίστων τὸ κενὸν καὶ ἄσκοπον τοῦ κατασυντετριμμένου μέλλοντός της. Ἐν τῇ ἀναμνήσει δὲ τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ ἔρωτός της, τῇ ἐφάνη ὅτι διῆλθε πολὺ πλησίον τῆς εὐτυχίας, ἣν ἀφρόνως παρηγώνισε. Τὸ σῶμά της ἐφρικία καὶ ἡ καρδία της συνεσφίγγετο ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς τρυφερὰς στωργίης, ἣν ὁ Ῥογήρος τῇ εἶχεν ἐπιδειξεί μετὰ τὸ πρῶτον τοῦ γάμου των ἔτος. Διατί λοιπὸν κατόπιν δὲν τὴν ἠγάπα πλέον ; Διατί τὴν ἐζητέλισε, τὴν κατεφρόνησε, τὴν ὕβρισε μετὰ τὸς σκληρότητος ; Εἶναι ἐκεῖνος παραίσιος τῆς δυστυχίας μας, διανοεῖτο ἐν τῷ ἐγωισμῷ της. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἤδη κατάφορτοι ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ διαγωγή της ἐν τούτοις εἶχε κλονισθῆ ἀκριβῶς κατὰ τὰς βλέψεις καὶ ιδέας τοῦ Ῥογήρου, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ. Εἶχε περιορίσει τὸν ἀριθμὸν τῶν φίλων καὶ σχετικῶν της, ἔμενε δι' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἰκοί, ἀσχολουμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου της. Καὶ αὐτὴ δ' ἤρχισε νὰ ἀσχοληθῆ εἰς ἐμβριθεῖς καὶ σοβαρὰς μελέτας, προτιμῶσα ἰδίᾳ τὰ ἔργα, ἅτινα ἡ ἀκάματος τοῦ Ῥογήρου διάνοια εἶχε φιλοπυκνήσει.

Τὸ ἐκκερμῆς ἐσῆμικαιε τὴν ὄνῃ ὥραν. Ἡ νύξ ἐπῆρχετο βραδεία, κατηφῆς, συνοδουμένη ὑπὸ φαιᾶς πυκνοτάτης βροχῆς. Τί νὰ κάμνῃ ἡ Λίτσα ; διανοήθη ἡ νεαρὰ γυνὴ. Ἡγέρθη, ἠνάψῃ κηρίον καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ σπουδαστήριον τῆς μικρᾶς, τὸ ἄλλοτε γραφεῖον τοῦ συζύγου της. Τὸ παιδίον εἶχεν ἀποκοιμηθῆ μὲ τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ γραφείου ἐπιπλοῦς φύλλων γεγραμμένου χάρτου. Οἱ δάκτυλοὶ της εἶχον ἀρῖσει τὴν φωτομικρογραφίαν τοῦ πατρὸς ἣν

πρώτην εἶδεν ἡ Γιζέλη μετὰ πολλῆς συγκινήσεως. Συνήθροισε τότε τὰ φύλλα τοῦ χάρτου, ἐκάθισε καὶ ἀνέγνωσε ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κηρίου τὸ περιεχόμενον αὐτῶν : Ἰδοὺ τί αὐτολεξεῖ εἶχε γράψει τὸ παιδίον :

* Καλέ μου καὶ ἀγαπητὲ πατέρα. Αὔριον εἶναι ἀρχιχρονιά καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶσαι ἐδῶ, διὰ νὰ σὲ εὐγῆθῶ. Διατί μένεις τόσον καιρὸν μακρὰν ἀπὸ τὴν μικροῦλάν σου ; Ἐπειδὴ θέλω νὰ ἔχω αὔριον δῶρόν σου, παρεκάλεσα τὴν μαμὰ καὶ μοῦ ἔδωκε τὴν μεγάλην κόκκινην κορδέλαν, τὴν ὅποιαν τῆς εἶχες σὺ φέρει καὶ παρεκάλεσα τὴν τροπὸν μου νὰ κάμῃ ἐξ αὐτῆς ἐν φόρεμα διὰ τὴν μεγάλην μου κούκλαν, τὴν ὅποιαν σὺ μοῦ ἔχεις χαρίσει.

Εἶμαι, πατέρα μου ἀγαπημένε, πολὺ φρόνιμη. Ἐὰν ἦσο ἐδῶ θὰ σοὶ ἀπήγγελα πολλοὺς στίγους καὶ θὰ σοὶ διηγούμην πολλοὺς μύθους. Ἡ μαμὰ λέγει ὅτι διηγούμαι πολὺ καλὰ. Εἶναι πολὺ λυπημένη καὶ ἡ μαμὰ μου χωρὶς ἐσένα. Τώρα δὲν βγάνει πλέον διόλου ἔξω, ἐπιβλέπει εἰς τὰ μαθηματά μου, ὡς ἔκαμες σὺ ἄλλοτε, ἀλλὰ μόνον που δὲν εἰσέρει νὰ μοῦ διηγῆται ταῖς ὕψαις ἱστορίαις ποῦ μοῦ διηγείσο σύ. Ἀλλὰ θαρρῶ ποῦ ἡ μαμὰ τὰς μαθαίνει τῶσα αὐτὰς τὰς ἱστορίας, διότι ὅλο διαβάξει τὰ βιβλία σου ὅπου καὶ σὺ τῆς ἐμάνθαιες, δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

Ἡ μαμὰ ἐπίσης μὲ ἀποκοιμίζει τὸ βράδυ εἰς τὸ κρεβάτι μου, ὅπως ἔκαμες σὺ πρὶν. Ἄλλ' ἐγὼ λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶσαι καὶ σὺ.

Ἦθελα νὰ σὰς εἶχα καὶ τοὺς δύο κοντὰ μου. Καμμιά φορὰ ὄνειρεύομαι, ὅτι ἔρξαι νὰ μὲ φιλήσῃς, ἀνοίγω τὰ χέρια μου, ἀλλ' ἀντὶ σοῦ εὐρίσκω τὴν μαμὰ. Ὡ ! Τὴν ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ, ἀλλὰ θὰ ἤμην πολὺ πεῖο εὐχारीστημένη ἐὰν ἦσο καὶ σὺ μαζὶ της.

Τῆς ἐπῆρα κρυφά, κρυφά τὴν φωτογραφίαν σου, καὶ τὴν ἐγέμισα ῥάδια καὶ φιλήματα. Δὲν ξέρω ποῦ εἶσαι, ἀγαπημένε μου πατέρα, ὅπως δὲν ξέροι καὶ ἡ μαμὰ, ἀλλὰ θὰ γράψω τὸ ὄνομά σου τὸ χρυσὸ ἐπάνω εἰς τὸ γράμμα καὶ ὁ Θεὸς θὰ σοῦ τὸ σταλῇ, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκαιαι.

Ἐλα, γρήγορα, πατέρα μου, γιατί ἡ μαμὰ μου, ὅταν τὴν ἐρωτῶ ποῦ εἶσαι, κλαίει πολὺ, πολὺ.

Ἡ Λιζίνα σου*

Ἡ Γιζέλη ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Τὸ παιδίον ἀφυπνίσθη καὶ κατετρόμαξε βλέπον ὅτι ἡ μήτηρ του ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν του.

Βῆμα ἐσπευσμένον ἠκούσθη ἐξωθεν. Ἡ θύρα ἤνοιξεν ἀποτόμως καὶ δύο κραυγαὶ ἠκούσθησαν : Πατέρα μου ! Ῥογήρε ! Ὁ κ. Μ. ἔλαβε τὸ τέκνον του εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ ἠσπᾶσθη περιπαθῶς, μεθ' ὃ καὶ στραφεῖς πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῇ εἶπε ξηρῶς : Δὲν μὲ ἀνεμένετε βεβαίως. Ἐρχομαι νὰ πάρω τὸ τέκνον μου. Εὐτυχῶς κατῴρθωσα νὰ ἀνακτήσω τὸ ἥμισυ τῆς θεωρουμένης ὡς ἀπολεσθείσης περιουσίας μου, ὥστε δύναμαι ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἀφιερῶθαι εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης μου.

Νὰ πάρετε τὴν κόρην μου ! εἶπεν ἡ Γιζέλη ὀρμῶσα ὡς τίγρις πληρωθεῖσα νὰ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ συζύγου της τὴν μικρὰν καὶ ἐγὼ τί θὰ γείνω ;

Σεῖς θὰ διασκεδάξετε, εἶπεν ὁ Ῥογήρος μετὰ πικρίας.

Συνετρίψατε τὴν γυναῖκα, διέκοψεν ἐκείνη ἱκετευτικῶς, μὴ κτυπᾶτε τὴν μητέρα.

Πατέρα μου, καλέμου πατέρα, παρεκάλε ἡ μικρὰ. Μὴ λυπεῖς τὴν μαμὰ μου. Ἄφες μας νὰ χαρῶμεν ποῦ μᾶς ἤλθες πάλιν. — Τὴν ἀγαπᾶς λοιπὸν τὴν μητέρα σου, περισσότερον ἀπὸ ἐμέ ;

Ὅχι ! πατέρα μου ! δὲν λέγω ψεύματα. Σ' ἀγαπῶ καὶ σένα, ἀγαπῶ καὶ τὴν μαμὰ. Δὲν ξέρω ποιὸν ἀγαπῶ περισσότερο, ἀλήθεια ! Ἀλλὰ θὰ εἶμαι δυστυχὴς χωρὶς ἐκείνην, ὡς ἤμην καὶ χωρὶς ἐσέ.

Ἰδοὺ, φίλε μου, εἶπε μετὰ γλυκύτητος ἡ Γιζέλη. Ἀνάγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ἣν πρὸ μικροῦ σοὶ εἶχε γράψῃ ἐν ἀγνοίᾳ μου τὸ τέκνον μας.

Ὁ Ῥογήρος κατέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματός τὰς σελίδας. Αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν. Αἱ φράσεις τοῦ παιδίου αἰ σχετιζόμεναι πρὸς τὰς νέας συνηθείας τῆς μητρὸς, τῷ ἐφᾶ-

Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Σύμπας ὁ ἐπιστημονικὸς καὶ ἀνεπτυγμένος κόσμος θαυμάζει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἐσπέρας, τὸ ὅποιον ἔφαλαν οἱ ποιηταὶ πάντων τῶν λαῶν καὶ τῶν αἰώνων, ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ Βιργιλίου μέχρι τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τῶν λοιπῶν συγγρόνων. Ἀκτινοβολεῖ ἤδη εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, διαπερῶν διὰ τοῦ ζωηροῦ φωτός του τὴν διαύγειαν τοῦ λυκαυγούς, φαινότερον καὶ ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε ὑψηλότερα εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐὰν ἐξῶμεν ἐτι εἰς τοὺς μυθολογικοὺς καὶ ἀστρολογικοὺς χρόνους θὰ ἐλέγετο ὅτι τὸ 1892 θὰ ἐξελιχθῆ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς οὐρανίας ταύτης θεᾶς τῆς ἀνοίξεως.

Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων δύνανται νὰ τὴν θαυμάζωσι ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μέχρι βαθείας νυκτός, οὐχὶ ἀνατέλλουσιν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὡς ἔφαλλον ὁ Λαμαρτίνος, ἀλλὰ τούναντίον προτομαζομένην νὰ δύσῃ εἰς ἀκτινοβολίαν χρυσοῦ καὶ πορφύρας, ἀκολουθοῦσαν τὸν ἥλιον ἐν τῇ τροχίᾳ του, ἵνα ἐξαφανισθῆ μετ' αὐτοῦ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δύσεως.

Ἀπὸ ἐσπέρας εἰς ἐσπέραν θὰ τὴν βλέπωμεν ἐπὶ μᾶλλον ὑψουμένην, βραδύτερον τοῦ ἡλίου, μὲ αὐξάνουσαν αἰγίλην, νὰ λάμπῃ καὶ θαμβόνῃ ὡς βασίλισσα ἀνὰ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, φαινόμενον σπάνιον ἀστρονομικόν.

Πρῶτον ἄστρον ἀναπτόμενον εἰς τὸν οὐρανόν, λευκὸν ὅσον καὶ αὐτὸ τὸ φῶς, ὠραῖον ὅσον ἡ ἡμέρα, θεῖα ἀκτὶς τῶν πρώτων νυκτερινῶν ὥρων, ἐπιτυχῶς ἐξεπροσωποῖται ἀπὸ τῆς νηπιακῆς τῶν κόσμων ἡλικίας τὴν θεᾶν τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος !

Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἠλάττωσε ποσῶς τὸ γόητρον τοῦ ἐσπερινοῦ τούτου ἀστέρος. Ἐὰν ἡ μυθολογικὴ ἐπιπόνησις, γεννηθεῖσα αὐθορμήτως ἐκ μόνης τῆς θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης ἐξηφανίσθη ὡς ἐλαφρὸν νέφος, ἡ ἀστρονομικὴ μελέτη αὐτῆς δὲν εἶναι οὔτε ὀλιγώτερον ὠραία, οὔτε ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρουσα.

Γινώσκομεν ὅτι ὁ λαμπρὸς οὗτος πλανήτης εἶναι κόσμος ὡς ὁ ἡμέτερος, ἐξ ἴσου σχεδὸν ὅμοιος κατὰ τὸν ὄγκον, τὸ βῆρος, τὴν πυκνότητα, περιβεβλημένος ἀτμόσφαιραν ὑψηλότεραν τῆς ἰδικῆς μας. Γινώσκομεν ὅτι διευθύνεται ὡς ἡ ἐπιπλεύουσα εἰς τὸ ἡλιακὸν φῶς καὶ τὴν θερμότητα νῆσός μας καὶ ὅτι ἡ λαμπρότης του οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει αἰτίαν ἢ τὴν ἀνταύγειαν τοῦ φωτός αὐτοῦ. Γινώσκομεν ἐπίσης ὅτι ἡ γῆ μας παρουσιάζει εἰς τὸν μακρόθεν βλέποντα αὐτὴν τὴν ἰδίαν λαμπρότητα καὶ διακαιούμεθα μάλιστα νὰ ὑποθέτωμεν ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως ἀποδίδουσιν εἰς τὸν πλανήτην μας πάσας τὰς ιδιότητες, ἃς ἡμεῖς ἀποδίδομεν εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Εἶναι ἐπίσης ἡ γῆ μας δι' αὐτοὺς τὸ ἄστρον τῆς πρωίας καὶ τῆς ἐσπέρας, τὸ ἄστρον τῶν ὄνειρων καὶ τοῦ μυστηρίου, ἴσως δὲ καὶ ὕψωσαν εἰς τιμὴν μας ναοὺς καὶ ἀγάλματα. Εἶναι ἕν εἶδος ἰδανικῆς μεταξὺ τῶν διαφορῶν κόσμων ἐπικοινωνίας, ἥτις θὰ ἔχη ἐπακολούθημα τὴν πραγματικὴν.

Μήπως τὸ φῶς δὲν εἶναι οὐράνιος γέφυρα, ἐρριμμένη ἀνὰ τὸ ἄπειρον μεταξὺ τῶν διαφορῶν κόσμων ; Διὰ τοῦ φωτός ὁ εἰς κόσμος βλέπει τὸν ἄλλον, ἀλληλοκισθάνονται, γνωρίζονται, καὶ οὕτω τὸ ἄπειρον οὐ μόνον δὲν ἀποχωρίζεται τοὺς κόσμους τούτους, ἀλλὰ καὶ ἀποβαίνει τὸ ἐνωτικόν, οὕτως εἶπεῖν, σιμειὸν. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ φωτός τούτου μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ὀρίζωμεν τὴν χημικὴν σύνθεσιν τῶν ἀπροσίτων τούτων ἀστέρων,

ἦσαν ὡς ἀποκάλυψις. Ἠτένισε τὴν Γιζέλην, τὴν εἶδε πυρετωδῶς συγκεκινημένην, δακρύουσαν. Τότε ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του : μὲ ἀγαπᾶς λοιπόν ; τῇ εἶπε.

Ἐκείνη ἐρρίφθη εἰς τοὺς κόλπους, δύο δὲ μικροὶ βραχίονες ἤνωσαν τὰς κεφαλὰς των καὶ τὰ φιλήματα τῶν τριῶν οὕτω συνουμένων προσφιλῶν ὑπάρξεων ἠνώθησαν ἐν γλυκυτάτῃ συγκινήσει.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ

ΕΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ὀνειρευόμην ὅτι περιεπλανώμην κατὰ τρικυμιώδη νύκτα ἐπὶ ἀκτῆς ἐρήμου, ἔχουσα πρὸ ἐμοῦ τὴν θορυβωδῶς καὶ ἀγρίως μυκωμένην θάλασσαν, ἣν ἐμαστίγου ἀνεμὸς ἀκατάσχετος εἰς ἐκστασιν θαυμασίων κυμάτων.

Αἰφνης ἐπὶ τῆς μελανῆς ταύτης τρικυμίας, ἐφ' ἧς ἐμάχοντο ἀπειράριθμα ἄγρια κύματα, ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φέγγος οὐρανοῦ βαρέως καὶ ἀπειλητικοῦ, εἶδον ἐπὶ βράχου, ὃν πανταχόθεν ἡ τρικυμία συνεκλόνηζε, σῶμά τι καθαρῶς καὶ χαριέντως διαγραφόμενον. Ἦτο γυνή.

Ἰστατο ἀκίνητος, φέρουσα ἐσθῆτα νεφροπλεκτον, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ δὴμα ἀκτινοβολοῦν ἐν τῷ σκότει. Ἠτένιζε πρὸς με μὲ βλέμμα τολμηρὸν, κατακτητικόν, ἐνῶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της ἐξωγραφίζοντο ὑπὸ χαρᾶς ἐνδομύχου.

Καὶ διὰ μέσου τοῦ ἐν παραφύρῳ ὀργῆ ἐκσπῶντος ὕδατος, διὰ μέσου τοῦ ἀγρίως συρίζοντος ἀνέμου καὶ τῶν ἀπειλητικῶν τῆς τρικυμίας οἰωγῶν ἔσθασε μέχρις ἐμοῦ φωνὴ ἰσχυρά, ἐπιβάλλουσα. « Ἐλθέ, ἔλθε » ἐκάλει ἐνῶ οἱ λευκοὶ βραχίονες ἐτείνοντο πρὸς με.

Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ καθηλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δὲν ἠδυνάμην οὔτε κατὰ βῆμα νὰ προχωρήσω, καίτοι ἐπόθουν νὰ ριφθῶ εἰς τοὺς κόλπους, οὓς ἡ μάγισσα ἐκείνη ἔτεινε πρὸς με, καὶ νὰ κρυφθῶ ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ λευκοῦ καὶ νεροπλεκτοῦ ἐνδύματος, τοῦ περὶ αὐτὴν ἐν γραφικῇ ἀταξίᾳ περιπταμένου.

Κραυγὴ τρομερὰ διέσχισε καὶ πάλιν τὸν ἀέρα καὶ ἐσβέσθη ἐν τῷ μνηκυμῷ τῆς θαλάσσης. Ἐλθέ ! ἐλθέ ! Τὸ μαγικὸν διάδημά της ἐξέπεμπε θαυμασίας ἀναλαμπάς, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ὡς ἀστέρες καὶ τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της ἐγένετο πελιδνὸν ὑπὸ τὰς ἀστράπας τῶν ἀντιμαχομένων ἀνὰ τὸ ἄπειρον στοιχείων.

Τὰ κύματα ἐξηκολούθουν νὰ ψάλλωσι τὴν ἀγρίαν μελωδίαν των, καὶ ὁ λευκὸς τοῦ κύματος ἀφρὸς ὑψούμενος εἰς τὸν ἀέρα καὶ καταπίπτων μεθ' ὀρμῆς ἔρρανε δι' ἀδαμαντίνης βροχῆς τοὺς πρὸς με τεταμμένους βραχίονας. Τὸ ὕδωρ ἤρξατο ἀνερχόμενον, ὑψούμενον ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ ὁμως τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πλάσμα ἔμενε πάντοτε ἀκίνητον. Ἐλθέ ! ἐλθέ ! ἀνέκραξεν. Εἶμαι τὸ ἰδεώδες ! Διατί δὲν ἔρχεσαι ;

Βαθυμδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἶδον τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σχῆμα νὰ ὠρῆ, νὰ ἐξαφανίζεται καὶ μεταβληθὲν εἰς φαντασμαγορικὴν εἰκόνα νὰ ἐπιπλῆ τῶν ἐξ ἀφροῦ μανιωδῶς ταλαντευομένων κυμάτων. Ἦσθάνόμην ὅτι ἡ ζωὴ μου ἐξέφευγε μετ' αὐτοῦ.

Ὁ βράχος τότε ἐβυθίσθη ἐν ὑποκόφῳ βοῇ καὶ ἤκουσα καὶ πάλιν τὴν φωνὴν της γλυκεῖαν καὶ μεστὴν παραπόνου νὰ ψιθυρίζῃ ὡς ἐν κατανοκτικῇ προσευχῇ : Ἐλθέ ! Σὲ ἀναμένω εἰς τὸν οὐρανόν !

Ἀφυπνίσθην περίτρομος, τόσον τὸ ὄνειρον αὐτὸ μοὶ ἐφάνη ἀνήκον εἰς τὴν πραγματικότητα.

ΠΩΘΕΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥΓΕΣΘΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΣΑΣ

Πολλὰ συνδρομητρίαί μας ἐρωτῶσι κατὰ καιροῦς ἡμᾶς περὶ τοῦ μυροπωλείου ἐκείνου, ὅπερ ἔχει ἐκλεκτότερα διὰ τὸ δέρμα μαλακτικά, ρευστὰ ἀσφαλῆ κατὰ τῶν ἐφηλίδων, βαφὰς ἀβλαβεῖς καὶ χρωμάτων φυσικωτάτων διὰ τὴν κόμην, ἐν γένει δὲ σάπωνας καὶ μῦρα ἐκλεκτῆς ποιότητος.

Κατὰ τὴν γνώμην γνωστῶν χημικῶν, τὸ μυροπωλεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίνης τὸ ἐπὶ τῆς γωνίας τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Νίκης παράγει σκευασίας, φερούσας πάντα τὰ ἀνωτέρω συστατικά, δι' ὃ καὶ τὴν μεγαλητέραν καὶ ἐκλεκτοτέραν πελατεῖαν ἐξησφάλισε. Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΑΔΑΠΔΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Θ. Π. Ἀιδίνιον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, συμμορφούμεθα ὁδηγίας σας. — Ἀνοιόμεν Ἀγυπτον. Εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσωμεν σχετικὴν μελέτην ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως τῆς τοιαύτης, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἐξ αὐτῶν ἀπορρέουσαν εὐτυλίαν. — Κον Γ. Κ. Α. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιταγαί μετ' ἐπιστολῆν ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστὰ. Ἡ κ. Γ. ὡς ἐκ τῶν σημειωμένων ἀριθμῶν ἐξαγεται ἀπαιτεῖ σχεδὸν τέσσαρας τόμους παρελθόντων ἐτῶν. Ὡς ἐκ τῆς διακοῦς εἰδοποιήσεως ἢ σημειώμεν ἐπὶ τῆς προμετιπίδος τῆς Ἱεροσολύμων δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν φύλλων, ἂν δὲν εἰδοποιηθῶμεν ὁκτὼ ἡμέρας ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως. Ἀλλ' ἡ κ. Γ. εἰδοποιεῖ μετὰ 5 ἔτη εἶναι ὀλίγον ἀργά. Δυνάμεθα νὰ τῆ ἀποστείλωμεν τοὺς τόμους τῶν παρελθόντων ἐτῶν ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ ἀντιτίμου. — Κον Ε. Κ. Χανία. Θὰ ζητήσωμεν σχετικὰς πληροφορίες καὶ θὰ σᾶς γνωρίσωμεν τὸ ἀντίτιμον ἐκάστης δωδ. πρὶν ἢ τὰ ἀγοράσωμεν. — Καν Ε. Ο. Χαλκίδα. Ἐλήφθησαν καὶ τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας καὶ τὰ διὰ τῆς κ. ἀδελφῆς σας ἀποσταλέντα. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν προσεχῶς. — Καν Εὐ. Δ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Κερδίσθην ἀντικείμενον σᾶς ἀποστέλλεται ἐπὶ συστάσει. — Καν Π. Κ. Ἀθήνας. Ἐὰν γινώσκете ξένην τινα γλώσσαν ἔχω ἤδη θέσιν δι' ἡμᾶς. Κον Κ. Ν. Νέον Καρλοβάσιον. Οὐδὲν ἐλήφθη μέχρι σήμερον. Σᾶς γνωρίζομεν δὲ ὅτι δεινομεθὰ καὶ γραμματόσημα αὐστριακά, ὡς σᾶς εἶχομεν γράψει. Εἰς Σύμωρον δὲν ἔχομεν ἀνταποκριτήν. — Κον Ε. Α. Σάμον. Ἡ ἰδική μου ἐκπληξὶς εἶναι ἐτι μεγαλειότερα. Δι' ἐπιστολῆς μου πλεῖστερα. — Καν Εὐ. Π. Μ. Ἱθάκην. Ἐλήφθησαν. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν. — Καν Δ. Θ. Μακροχώριον. Συνδρομὴ σας ὡς καὶ βοήθημα διὰ τὸν δεσμώτην ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ δι' εὐμενεῖς ὑπὲρ ἡμῶν κρίσεις σας. Συμμορφούμεθα ὁδηγίας σας. — Καν Στ. Κ. Τήνον. Συνδρομὴ Μ. Α. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διευθύνσεις τροποποιεῖται. — Καν Μ. Κ. Ζ. Τάνταν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ζ. Δ. Α. Δῆμον Ἰστωναίων. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Β. Νάξον. Ἀποστέλλεται. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐ-

ριστοῦμεν. — Καν Σ. Ρ. Μυτιλήνην. Ἀποσταλὲν ὑπὲρ καταδίκου ὡς καὶ συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀλλὰ συνέθη λάθος ἀπὸ ἢ συνδρομὴ σας ἀρκεταὶ μόλις ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου. Διαφορὰ εἰς διάθεσίν σας. — Δα Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Δρ. 45 ἐλήφθησαν. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Σπ. Δρ. Οὐαν Θήρας. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίας σας. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. — Κον Ν. Ε. Πλ. Ἡμεροβόλιον Θήρας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἡμερολόγια ἐτῶν 88, 89, καὶ 90 ὑπάρχουσι. Τοῦ 91 ὄχι. Τιμᾶται δραχμῆς ἑκάστην. — Καν Ρ. Κ. Δ. Πειραιᾶ. Δεγόμεθα εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ συμφωνῇ πρὸς τοὺς ὁροὺς τοῦ προγράμματός μας. — Καν Φ. Γ. Γαστούνην. Καθυστερεῖ ἢ συνδρομὴ τοῦ 1891. — Κας κ. Ε. Α. Λάρισσαν, Γ. Τσ. Πάτρας, Ν. Δ. Ἐλασσόνα, Ε. Κ. Μ. Κεφαλληνίαν, Ε. Δ. Σ. Ναύπακτον, Γ. Ε. Β. Θήραν, Χρ. Α. Καλάμας, Μ. Θ. Λαμίαν, Αἰ. Γ. Κ. Ἀργοστόλιον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς διατηρεῖται τὸ κυνήγι κατὰ τὸ θέρος. Καθαρίζετε, ἀφαιρεῖτε τὰ ἐντόσθια καὶ θέτετε ἀντ' αὐτῶν ἐν τῷ σώματι τοῦ πενηθὸς τεμαχία τινὰ ἀνθρώπων καὶ τὸ κρεμάτε εἰς ἄριστον μέρος. Ὅταν θὰ τὸ μαγειρεύετε, ἐξάγετε τοὺς ἀνθρακας, τὸ πλύνετε καλῶς καὶ τὸ ἐτοιμάζετε καθ' ὅσον ὀλίποτε τρώπον θέλετε.

Πῶς διατηροῦνται οἱ ἰχθύς κατὰ τὸ θέρος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὅλοι οἱ ἰχθύς διατηροῦνται φρεσκότατοι, ὡς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνελευσεως, ἐὰν ἀντὶ ἀλατος τοὺς βάλτετε ζάχαριν. Διὰ τοὺς μεγάλους ἰχθύς, ἀφαιρεῖτε σπάρχαλα καὶ ἐντόσθια, θέτετε ἀρκετὴν ζάχαριν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς καὶ ἀφίνατε. Ἐὰν τὰ ἀτίσετε πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, τότε ἀπὸ τῆς τρίτης ἡμέρας ἀνενοῦτε τακτικῶς καθ' ἑκάστην τὴν ζάχαριν. Εἰς τὴν ζάχαριν σας δύνασθε νὰ ἀναμίξετε ἐν κολλιάριον νιτροποιάσης. Τὸ ψάρι γίνεταὶ οὕτω γευστικώτερον.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλυκίσμα βερυκόων. Κοπανίσιατε 120 ὄρ. ψύγαν γλυκῶν ἀμυγδάλων, ἀναμίξετε εἰς αὐτὰ βαμβάκον καὶ κατ' ὀλίγον 6 ὀλόκληρα ὄα. Θέσατε ἐντός λεκανῆς καὶ ζυμώσατε τα μετ' 120 ὄρ. ζάχαριν 100 ὄρ. βερύκοκα, πολὺ ὠριμα, ἀφ' ὧν ἀφαιρέσατε τοὺς πυρήνας, καὶ 100 ὄρ. φρέσκου βουτύρου. Ἰδιαίτερος ἐτοιμάζετε ζύμην ἐξ ἴσων ὀσσεων βουτύρου καὶ ἀλεύρου εἰς ἃ προσθέτετε καὶ 2—3 ὄα. Ἀνοίγετε χονδρὸν φύλλον καὶ ἐν αὐτῷ περικελεῖτε ὡς καλιτζούνια τὸ ἄνω μίγμα.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμού, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναμικκοὺς. Ἀφίνομεν τα μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νοπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ πῶς νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄβολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσεως ἀναμίξεως αὐτοῦ μετ' ὕδατος; Συνιστάται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ. 5 ὡς παρέχον γαλακτάχ, γλυκὸ καὶ ἀρωματικώτατον, νοπὸν βούτυρον ἑπερτεροῦν καὶ τὰ ὠριμώτερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὡς φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα.

Ἐπειδὴ δὲ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια, συνενόηθην μετὰ φίλου μου πλοιάρχου Ἰστωπόρου, ἀναχωροῦντος μετὰ δύο ὥρας εἰς Ἀγγλίαν. Συναίνει νὰ σᾶς παραλάβῃ, ἀπαιτεῖ ὅμως ναῦλον ἀρκετὰ ἀκριβόν.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ἡ κ. Γερβαίς. Χρημάτων ἀκριβῶς δὲν στεροῦμεθα. Ἡ ἰδέα σου, κύριε Γοσιάν, εἶναι θαυμασία. Εἰς τὸ Λονδίνον οἱ νέοι μας θὰ κρυφθῶσιν εὐκόλως, ἡμεῖς δὲ ἐδῶ θὰ ἐργασθῶμεν ὅπως καταλληλῶς ριψώμεν τὸ προσωπίον ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ κακούργου. Ὅταν ἐπιστῇ ἡ στιγμὴ θὰ τοὺς εἰδοποιήσωμεν νὰ ἔλθουν. Λοιπόν, Ροβέρτε, τέκνον μου, μὴ χάνης καιρόν. Ὑπαγε σὺ μετὰ τοῦ Γοσιάν, νὰ συνενωθῆς μετὰ τοῦ πλοιάρχου. Ἐγὼ ἐπιστρέφω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μου, λαμβάνω τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα, καὶ ὀδηγῶ μετὰ τοῦ Φλωριμῶν τὴν Μαγδαληνὴν πλησίον σου.

— Ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴν υπάγω ἀμέσως μαζύ σου; ἠρώτησεν ἡ νεάνις. — Διότι εἶσαι πολὺ γνωστὴ εἰς τὸν τόπον, φίλη μου, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει σὲ ἔδλεπον κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μετὰ ξένου ἀγνωστοῦ νέου θὰ ὑποπεύοντο εὐκόλως, ἐὰν δ' ὁ σύζυγός σου κατέστησεν ἤδη γνωστὴν τὴν ἀπόδρασίν σου ἢ ἰδικὴν σου σύλληψιν θὰ συνετελεῖαι καὶ εἰς τὴν τοῦ Ροβέρτου, ὅστις κακὴν κακῶς, θὰ ὀδηγεῖτο πάλιν εἰς τὸ κάτεργον.

— Ἔστω εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ προφανοῦς λύπης. Καλὴν ἀντάμωσιν λοιπόν. Ὅλοι ἀπεχωρίζθησαν μετὰ τὴν ἐλπίδα προσεχῶς συναντήσεως.

Ἡ Μαγδαληνὴ μέινασα μόνη ἤρχετο νὰ ἐνδύηται. Μόλις ἔθηκε τὸν πῖλόν της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου της σκοτεινὴν καλύπτραν, καὶ ἡ θύρα τοῦ δωματίου της ἠνοήθη ἀποτόμως, ἀντὶ δὲ τῆς κ. Γερβαίς, ἦν ἡ κόρη ἀνέμενον, ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ἐκπληκτικῶν ὀμμάτων της ὁ Κορβόλ.

Μὲ ὀφθαλμοῦς ὑπερμέτρως ἀνεωγμένους, μετὰ τοὺς βραχίονας τεταμένους πρὸς τὰ ἔμπροσ εἰς σχῆμα ἀπωθήσεως καὶ φρίκης ἡ Μαγδαληνὴ ἔμεινον ὡς ἀπολιθωμένη, ἀδυνατοῦσα τὴν ἐλαχίστην ἀπὸ τοῦ στήθους της νὰ ἐκπέμψῃ φωνήν.

Ὁ ἄθλιος εἰσώπα ἐπίσης. Ἡτένιζε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὡς θηρίον κρύπτων τοὺς ὄνυχας πρὸ τοῦ θύματός του πρὶν ἢ ὀρμήσῃ νὰ κατασπαράξῃ αὐτό. Τέλος ὠμίλησε. Ἡ φωνὴ του πειριτελλομένη ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεώς του ἐφαίνετο ἡρμῆμος. Προσποιεῖτο εὐάριστον ἀνακούφισιν μετὰ τὴν μεγάλην ἀνη-

συλίαν καὶ ταραχήν, ἦν τῷ εἶχε προσενήσει ἢ πρωινή, ὡς ἐνόμιζεν, ἀπομάκρυνσις τῆς Μαγδαληνῆς.

— Σὲ ἐπανευρίσκω τέλος πάντων, καλὴ μου φίλη, εἶπεν. Ποιοὶ ἄθλιοι σὲ ἀπήγαγον; Πῶς ἐτόλμησαν νὰ διαπράξουν παρόμοιον κακούρηγμα;

Αἱ λέξεις αὗται ἐξέπληξαν τὴν Μαγδαληνὴν. Τὸ σῶμά της ἔτρεμεν ὅλον, ἀλλ' ἡ καρδία της ἦτο πλήρης θάρρους. Δὲν ἤθελε νὰ ροδηθῇ.

— Ἐδοκίμασα θανάσιμον, ἀληθῶς ἀνησυλίαν, ὅτε παρετήρησα τὴν ἐξαφάνισίν σας, ἐξηκολούθησεν ὁ Κορβόλ.

Τὴν πρωίαν ταύτην ἀπὸ τῆς αὐγῆς ἀνήλθον εἰς τὸ δωματίον σας ἵνα πληροφορηθῶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας σας, κατόπιν τῆς χθεσινῆς καθοδιαθεσίας σας. Ἡ ἐκπληξὶς μου ὑπῆρξε μεγάλη, ἰδὼν ὅτι εἶχετε ἤδη ἐξέλθει. Ἐσκέψθην ὅτι ἡ καταγίς τῆς νυκτός σᾶς ἔκαμε νὰ ἀνησυχήσητε διὰ τὴν κατάστασιν τῶν ἀνθῶν σας καὶ ὅτι ἠβελήσατε νὰ ἀντιληφθῆτε μόνη τὴν ἐπελθοῦσαν αὐτοῖς βλάβην.

— Δὲν ἤμην εἰς τὸν κῆπον, ἀπήντησε τότε ἡ Μαγδαληνὴ ἀτεινίζουσα τὸν κακούργον μετὰ βλέμμα ἀπεριγράπτου ἐντάσεως. Ἡμῖν ἐν τῷ παρεκκλήσιῳ, ἐν ὃ κατήλθον ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον, ἵνα ἴδω τὸν δολοφόνον τῆς μητρὸς μου, παραδίδόντα τὸ ὕστατον ἄσυλον τῆς παρ' αὐτοῦ δολοφονηθείσης.

— Τὸν δολοφόνον τῆς κ. Κερμαδέκ! εἶπεν ὁ ἄθλιος συγκαταῶν φρικίαςιν, ὅφ' ἦν ὀλόκληρον τὸ σῶμά του ἔτρεμεν.

— Τί λέγεις, τέκνον μου; Βεβαίως ὁ χθεσινὸς πυρετός σου ἐξακολουθεῖ. Εἶδες τὸν Ροβέρτον Δερρός; Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, ἀπὸ ὃ δυστυχῆς ἐκεῖνος ἀποτεῖ ἐν Νομῆῳ τὴν ποιήνν τοῦ μωσαροῦ ἐγκλήματός του.

— Εἰξέφρεν καλῶς ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν εἶναι ὁ δολοφόνος τῆς μητρὸς μου, ὅπως εἰξέφρεν ὅτι εἶναι ἐδῶ καὶ ὅτι αὐτὸς μετ' ἀπήγαγε. Προχθές, προσέθηκε ἡ Μαγδαληνὴ, μετὰ τὸ πρόσωπον κατέρυθρον ὑπὸ δικαίας ἀγανακτήσεως καὶ πόνου, προχθές μετ' ἔστωσαν ἀπὸ τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ ὀνείδους νὰ γείνω πράγματι σύζυγός σου, νὰ προστεθῇ ἐν ἐτι ἐγκλημα ὡς ἐπισφράγισις, ὡς σὺλαξ σας ἀπὸ τῆς πυκνῆς ἀλώσεως τῶν προγενεστέρων. (ἀκολουθεῖ).